

Тогазъ чакъ съзре на другия край Пантелея. Напустна реда си и отиде при него.

Пантелей бѣ записанъ въ вързана на снопи и не видѣ, кога е застаналъ Петъръ Габара задъ него.

— Защо се не обаждашъ бе, Пантелей? — го потупа по гърба.

Пантелей се изправи. Лицето му бѣ оросено отъ потъ: — Азъ съмъ дошелъ на работа, а не за приказка, г-нъ Полковникъ.

И безъ да чака отговоръ завърза и други снопъ.

— Ела да си починешъ. Много си изпотенъ.

— Има време за почивка, г-нъ Полковникъ. Тамамъ ми сж се развързали ржцетѣ, не ми се почива.

— Добре, добре! — се засмѣ Полковникътъ
Остави Пантелея и пакъ зае реда си.

Жътвата кипѣше.

Привечеръ, кога наближи време за връщане въ село, Петъръ Габара предложи на младитѣ да оставятъ снопето и да идатъ по падината край синуритѣ, да набератъ цвѣтя; че кога се завърнатъ въ кжщи трѣба на полски цвѣтя да замирише, за да се чувствува, че жътва е настало.

Стигнали на падината, где се засмѣли като китенъ губер: макови, подрумче, раличка, ситноцвѣтното енювче, — тѣ се втурнаха цвѣтя, да бератъ.

До Стойко върви Магнева, до Боянъ — Койка.

Пристѣпватъ, кжсатъ цвѣтя, редятъ ги и мълчатъ.

Койка накжса макове, укичи гърдитѣ на Бояна; накичи шапката си и засѣнчена отъ цвѣтоветѣ на мака, тя сама заприлича на аленъ макъ, току що цвѣналъ въ първия день на жътва; а Магнева подредила малко букетче отъ ралички и срамниче, обвърза го съ кошрява, подаде го на Стойка и пакъ се залута изъ детелината, разковчичето дано да наиде.

Увлечени, тѣ мълчаха и дирѣха цвѣтя, каквито имъ искаше душата; обгледваха всѣки стъркъ; под-